

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl předsedou senátu Mgr. Liborem Zhřívalem, jako samosoudcem, ve věci

žalobce: **J. S.** nar. **[redacted]**
bytem **[redacted]**
zastoupeného advokátem JUDr. Josefem Kopřivou
se sídlem Vodičkova 709/33, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti,**
se sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 - Nové Město

o zaplacení částky 494 941 Kč s příslušenstvím,

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 22 400 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z této částky od 29. 8. 2020 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Co do částky 472 541 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,25 % ročně od 29. 8. 2020 do zaplacení se žaloba zamítá.
- III. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku 420 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou došlou zdejšímu soudu dne 28. 8. 2020 na žalované domáhal zaplacení nemajetkové újmy a náhrady škody, jež mu měly vzniknout v souvislosti s jeho trestním stíháním

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. Pavla Kindlová.

zahájeným usnesením Generální inspekce bezpečnostních sborů, Oddělení vyšetřování – oblast západ, ze dne 9. 6. 2016, č. j. [REDAKCE] které bylo pravomocně skončeno usnesením Okresního soudu v České Lípě ze dne 11. 9. 2019, sp. zn. [REDAKCE] jímž byla věc podle § 222 odst. 2 trestního řádu postoupena služebnímu funkcionáři, neboť nejde o trestný čin, avšak zažalovaný skutek by mohl být jiným orgánem posouzen jako kázeňský přestupek. Konkrétně se domáhal celkové částky 494 941 Kč s příslušenstvím (ve formě zákonného úroku z prodlení), tvořené nemajetkovou újmou za nezákonné trestní stíhání ve výši 400 000 Kč, náhradou škody spočívající v účelně vynaložených nákladech na jeho obhajobu ve výši 80 196 Kč s DPH a další přímou majetkovou újmou v celkové výši 14 744,86 Kč (spočívající v nákladech na ubytování a stravu advokáta v souvislosti se soudními jednáními, konkrétně 2 400 Kč za ubytování + 338 Kč za stravu, částce 10 435 Kč za řádnou dovolenou, jíž čerpal díky předvolání k soudním jednáním, a částce 1 571,86 Kč za cestovní náklady a opotřebení jeho vozidla). Žalobce v žalobě ve vztahu k nemajetkové újmě za nezákonné trestní stíhání dále uvedl, že v předmětném trestním řízení byl stíhán pro přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Vedením trestního stíhání bylo znatelným způsobem poškozeno jeho dobré jméno, dobrá pověst i čest, a to jak v jeho rodině, tak i v místě jeho bydliště a v jeho zaměstnání. Zasažen byl jak jeho soukromý, tak i pracovní život, a to zejména rozsáhlou medializací předmětné věci a jeho osoby. Trestní řízení trvalo více než 3 roky a po celou tuto dobu byl žalobce vystaven obrovskému mediálnímu tlaku jak ve standardních tištěných periodikách, televizi, tak i na mnoha zpravodajských a internetových serverech, kde bylo prezentováno nejen jeho jméno, věk, služební zařazení, ale byl zde vyobrazován i vizuálně, což bylo spojeno se zcela zásadní psychickou zátěží. V místě bydliště se díky této medializaci proti své vůli stal „známou osobou“. Vzhledem k tomu, že v rámci [REDAKCE] byl dříve instruktorem služební přípravy, který standardně prováděl výcvik u stovek policistů, a následně vedoucím pořádkové jednotky [REDAKCE] kdy opatření, na kterých se podílí, jsou prováděny v celém [REDAKCE] kraji, byl znám velkému množství policistů z okresu [REDAKCE] a dokonce i z [REDAKCE] kraje, kde se pořádková jednotka pod jeho vedením podílí na posilujících opatřeních pro zajištění veřejného pořádku. Od začátku medializace tak bylo jeho jméno hojně propíráno, kdy kamkoliv přišel, byl na stav svého trestního stíhání ostatními příslušníky dotazován. Tato nechťená publicita se negativně odrazila i na jeho postavení u nadřízených z hlediska možného služebního postupu, neboť trestně stíhaný příslušník nemá možnost jakéhokoliv kariérního postupu, byť byl ponechán ve výkonu služby, a navíc v případě odsouzení je samozřejmá ztráta zaměstnání, kdy ze zákona o služebním poměru příslušníků ozbrojených sborů vyplývá služebnímu funkcionáři povinnost takového příslušníka propustit ze služebního poměru, a to bez jakýchkoli náhrad. O délce trestního řízení pak nejlépe vypovídá skutečnost, že se mu během této doby narodily dvě děti. I s ohledem na ně pro něj bylo celé trestní stíhání velmi stresující. Na základě nejistoty v postavení obviněného a posléze obžalovaného si nezajistil vlastní bydlení pro sebe a svou rodinu, jelikož existovalo reálné riziko, že by v případě ztráty zaměstnání nebyl schopen splácet hypotéku, přičemž jeho přítelkyně s dětmi se nachází na rodičovské dovolené. Díky této skutečnosti je stále nucen se svojí rodinou bydlet v nemovitostech s dalšími rodinnými příslušníky bez svého vlastního soukromí. Během období, kdy zakládal rodinu, bylo také bydlení znatelně levnější, neboť byly dostupnější hypotéky. Pokud jde o částku 80 196 Kč s DPH, jež byla vynaložena na jeho obhajobu v trestním řízení, dále uvedl, že náklady obhajoby v celkové výši 129 285 Kč s DPH byly zaplacený prostřednictvím D. A. S. Rechtsschutz AG, pobočka pro ČR (dále též jen „D. A. S.“), která mu poskytla právní pomoc spočívající v uhrazení nákladů jeho obhajoby, neboť je členem Nezávislého odborového svazu Policie ČR, jemuž hradí členské příspěvky, které mu mimo jiné zajišťují právní ochranu D. A. S. Částka 80 196 Kč s DPH je tak podle žalobce přímou škodou, která byla trestním řízením způsobena za účelně vynaložené náklady podle advokátního tarifu na jeho obhajobu v předmětné věci. K další přímé majetkové újmě v celkové výši 14 744,86 Kč pak žalobce dále uvedl, že náklady na ubytování jeho advokáta v souvislosti se soudními jednáními ve dnech 13. -

14. 2. a 12. 6. 2018 za celkem 3 noci v Penzionu Verona Nový Bor v hodnotě 800 Kč/noc, představují celkem částku 2 400 Kč, a náklady na stravu advokáta částku 338 Kč. Protože v postavení obžalovaného nemohl čerpat služební volno v souladu se zákonem o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, bylo nutné na všechna soudní jednání, výslechy a úkony policejního orgánu čerpat řádnou dovolenou příslušníka, pročež požadoval za dva dny dovolené, tj. 15 hodin, v únoru 2018 částku 4 270 Kč, za jeden den dovolené, tj. 7,5 hodiny, v červnu 2018 částku 1 914 Kč, za jeden den dovolené, tj. 7,5 hodiny, v únoru 2019 částku 2 111 Kč a za jeden den dovolené, tj. 7,5 hodiny, v září 2019 částku 2 140 Kč. Na cestovních nákladech a opotřebení vozidla za celkem ujetou vzdálenost 916 km při průměrné spotřebě dané výrobcem vozidla 5,2 l a průměrné ceně benzínu 33 Kč/l požadoval celkem 1 571,86 Kč. Zákonný úrok z prodlení z částky 494 941 Kč požadoval (po upřesnění učiněném při jednání soudu dne 19. 2. 2021) od 29. 8. 2020 do zaplacení s tím, že předmětný nárok dne 28. 2. 2020 uplatnil u Ministerstva spravedlnosti, které však do dne podání žaloby o jeho žádosti nerozhodlo.
2. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě potvrdila, že žalobce u ní dne 28. 2. 2020 z důvodů v žalobě popsanych uplatnil nárok na přiměřené zadostiučinění a na náhradu škody ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „zák. č. 82/1998 Sb.“), v celkové výši 494 941 Kč. K projednání žádosti došlo dne 14. 10. 2020, když nároku žalobce na náhradu škody nebylo vyhověno v žádném z požadovaných položek, a to ani částečně, a jeho nároku na náhradu nemajetkové újmy bylo vyhověno částečně, a to ve formě konstatování vydání nezákonného rozhodnutí podle § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. a ve formě omluvy. Pokud jde o požadavek na náhradu škody spočívající v nákladech trestního řízení ve výši 80 196 Kč, žalovaná namítla, že z žádosti žalobce ze dne 28. 2. 2020, jakož i z přiložených dokladů – faktur, vyplývalo, že předmětné náklady trestního řízení nehradil žalobce, ale pojišťovna D. A. S. Tato skutečnost vyplývá i ze samotné žaloby. Již ze samotných skutkových tvrzení žalobce je tak zřejmé, že žalobci škoda spočívající v úhradě nákladů obhajného nevznikla, a není tak dán jeden ze základních předpokladů odpovědnosti státu podle zák. č. 82/1998 Sb., tedy vznik škody v tvrzené výši na straně žalobce. Uváděné členské příspěvky, které měl žalobce hradit, jako člen Nezávislého odborového svazu Policie ČR, jsou pak podle žalované zcela jiným plněním, nadto plněním ze zcela jiného titulu (členství ve shora uvedené organizaci), než je plnění obhájce – advokátu z titulu poskytnuté obhajoby v rámci konkrétního trestního řízení. Pokud jde o požadavek žalobce na náhradu škody – nákladů na ubytování advokáta v souvislosti se soudním jednáním ve dnech 13. 2. až 14. 2. 2018 a 12. 6. 2018, žalovaná uvedla, že z úřední činnosti je jí známo, že náklady na ubytování jsou standardně součástí nákladů obhajného, a to v položce „náhrada skutečných nákladů“. Pokud tedy měly být náklady daného trestního řízení hrazeny pojišťovnou D. A. S., není podle názoru žalované žádného důvodu, aby tyto hradil žalobce sám. Je tedy na žalobci, aby si tuto položku obhajného „vyřídil“ s uvedenou pojišťovnou. Dále zde žalovaná sporovala účelnost takto vynaložených nákladů, když obhájce žalobce byl z Prahy, hlavní líčení byla konána u Okresního soudu v České Lípě, přičemž cesta tam ze sídla obhájce k okresnímu soudu trvá (dle aplikace mapy.cz) cca 1,5 hodiny a obhájce se k těmto dostavoval pomocí osobního automobilu. K požadavku žalobce na náhradu škody - nákladů na stravu advokáta ve výši 338 Kč žalovaná uvedla, že ve vyhlášce č. 177/1996 Sb., advokátním tarifu (dále též jen „vyhl. č. 177/1996 Sb.“), žádná náhrada za stravné advokáta zakotvena není a tento požadavek tak nemá oporu v příslušném právním předpisu. Pokud zde žalobce v rámci mimosoudního projednání nároku odkazoval na ust. § 32 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 37/1992 Sb., nepovažovala žalovaná tento odkaz za relevantní, neboť dané ustanovení se týká účastníka řízení, nikoliv jeho zástupce. Navíc pak podle žalované z předloženého dokladu – účtenky není zřejmé, kdo danou položku hradil, a není ani zřejmé, že by se mělo jednat o stravné obhájce. K požadavku žalobce na náhradu škody – ušlého zisku žalobce ve dnech 14. 2. 2018, 15. 2. 2018, 13. 6. 2018, 14. 2. 2019 a 11. 9. 2019 ve výši 10 435 Kč žalovaná uvedla, že již ze

samotných žalobních tvrzení vyplývá, že žalobce v daných dnech čerpal řádnou dovolenou, za níž mu příslušela náhrada mzdy nebo platu ve výši průměrného výdělku, která také byla žalobci (jak ostatně sám dokládá kopiemi výplatních pásek) ze strany jeho zaměstnavatele vyplacena. Žádná škoda spočívající v ušlém zisku v souvislosti s trestním řízením, resp. danými soudními jednáními, tak žalobci nevznikla a vzniknout nemohla, neboť dovolená je volno s náhradou a žalobci tak žádný zisk neušel. K požadavku žalobce na náhradu škody - náhradu cestovného ve výši 1 571,86 Kč žalovaná uvedla, že pokud jde o cestovné k Okresnímu soudu v České Lípě, ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci a ke Generální inspekci bezpečnostních sborů, byl žalobce v rámci mimosoudního projednání tohoto nároku přípisem Ministerstva spravedlnosti ze dne 7. 7. 2020 mj. požádán o doložení dokladu prokazujícího, že mu byl udělen předchozí souhlas příslušného orgánu činného v trestním řízení, u něhož byl ten který úkon konán, s užitím vlastního motorového vozidla. Tuto výzvu žalovaná učinila zcela v souladu se závěry přijatými v rámci rozhodovací činnosti Obvodního soudu pro Prahu 2, když zde odkázala na konkrétní soudní rozhodnutí. Na uvedenou žádost reagoval žalobce prostřednictvím svého zástupce podáním ze dne 21. 7. 2020, ovšem pouze replikou/polemikou s danou žádostí, ale žádný doklad nedodal. S ohledem na tuto skutečnost žalovaná v rámci mimosoudního projednání tohoto nároku uzavřela, že žalobci nelze náhradu škody – jeho cestovné osobním motorovým vozidlem v souvislosti s výše uvedenými cestami přiznat, neboť nebylo prokázáno, že by tento předchozí souhlas s použitím osobního motorového vozidla měl. Zároveň pak žalovaná namítala, že užití osobního vozidla žalobce, a to minimálně na cesty k Okresnímu soudu v České Lípě, a ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, nelze považovat za účelné, a to s ohledem na velmi dobrou dopravní dostupnost obou daných míst z bydliště žalobce (Nový Bor) prostřednictvím veřejné dopravy. Poslední dvě položky cestovného žalobce pak představuje cestovné na dvě jednání s obhájcem v advokátní kanceláři v Praze, přičemž je zřejmé, že šlo o cestovné v roce 2016, zřejmě tedy ve dnech 21. 6. 2016 a 26. 7. 2016, přičemž z kopie velkého technického průkazu vozidla SEAT [REDAKCE] RZ: [REDAKCE] jež žalobce žalované předložil, vyplývá, že toto vozidlo bylo poprvé registrováno až dne 2. 10. 2017. Žalobce tedy toto vozidlo k cestám v roce 2016 nemohl užít. Ve vztahu k požadavku žalobce na náhradu nemajetkové újmy za jeho nezákonné trestní stíhání žalovaná v písemném vyjádření k žalobě dále podrobně rozvedla zjištění, která učinila z předmětného spisu Okresního soudu v České Lípě, a s ohledem na výsledek tohoto trestního řízení učinila nespornou existenci odpovědnostního titulu, nezákonného rozhodnutí (spočívajícího v usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce). K povaze předmětné trestní věci uvedla, že za daný skutek hrozil žalobci teoreticky trest odnětí svobody na 1 rok až 5 let, nicméně ze spisového materiálu je zřejmé, že fakticky mu takovýto trest, resp. žádný nepodmíněný trest odnětí svobody, nehrozil, což vyplývá i ze závěrečné řeči státního zástupce. Předmětné trestní stíhání trvalo cca 3 roky a 3 měsíce, věc byla vedena v rámci řízení přípravného a následně na třech stupních soudní soustavy, přičemž orgány činné v trestním řízení konaly po celou dobu jednotlivé úkony plynule a v přiměřených lhůtách, pročež délku trestního řízení žalovaná vyhodnotila jako přiměřenou. Podle žalované přitom nelze přehlédnout, že nejpozději od doručení dovolání Nejvyššího státního zástupce obhájci žalobce a žalobci v květnu 2019 muselo být zřejmé, že se na závěru o tom, že skutek není trestným činem, k němuž soudy v předchozí fázi trestního řízení pravomocně dospěly, nebude ničeho měnit, když tento závěr nebyl ani v rámci podaného dovolání zpochybňován. Pokud jde o následky způsobené trestním řízením v osobní sféře žalobci, bylo podle žalované na něm, aby vznik újmy, jakož i konkrétní zásahy do některé z částí své osobní sféry tvrdil a prokázal. Žalobce ve své žalobě poukazuje zejména na medializaci celé věci, kdy odkazuje na celou řadu článků a relací. Byl-li však medializován samotný zákrok, stalo se tak podle žalované na základě podnětu třetí – fyzické osoby, a to pana B [REDAKCE] přičemž za jednání třetích osob žalovaná nenese žádnou odpovědnost. Bylo-li pak medializováno trestní řízení žalobce, podle obsahu jednotlivých článků a relací je zřejmé, že se jednalo o prostý důsledek veřejnosti trestního řízení a obecných veřejných poměrů případu. Podle konstantní judikatury vztahující se k medializaci trestního řízení pak platí, že k tíži

státu mohou jít pouze případné excesy orgánů činných v trestním řízení, jakož i jejich případný podíl na medializaci nebo komentáře, které by výslovně či nepřímo narušovaly princip presumpce nevin, avšak nikoliv medializace jako taková. Medializaci dané věci tak podle žalované nelze v žádném ohledu dávat k její tíži. Žalobce dále uvádí, že jeho trestní stíhání (a zejména jeho medializace) mělo mít vliv na jeho rodinný život, avšak na druhou stranu konstatuje, že se mu v mezidobí (tj. v době jeho trestního stíhání) narodily dvě děti. Z uvedeného podle žalované nelze učinit závěr, že by trestní stíhání žalobce jeho rodinný život nějakým zásadním závažným způsobem negativně narušilo. Taktéž tvrzení o zásahu do profesní sféry žalobce nebylo nikterak prokázáno, když žalobce ani netvrdí, že by v důsledku svého trestního stíhání byl postaven mimo službu (či dokonce propuštěn ze služebního poměru), či že by byl přeřazen na jinou práci – pozici. Naopak z trestního spisu bylo zjištěno, že žalobce byl nadřízenými hodnocen po pracovní stránce kladně a v dubnu 2018 se zúčastnil pracovní cesty na kurz mimo ČR. Pokud pak žalobce tvrdí, že si nepořídil vlastní bydlení, žalovaná uvedla, že šlo výlučně o případný následek rozhodnutí samotného žalobce, který ani nebyl postaven mimo službu, ani nebyl ze služebního poměru propuštěn a ve věci pak nebyl nikdy ani nepravomocně odsouzen. Zároveň pak žalovaná zjistila, že žalobce je spolumahajitelem (v rozsahu 1/2) domu a přilehlého pozemku na adrese, kterou uvádí jako své bydliště v [redacted] přičemž se jedná o patrový rodinný dům se zahradou. Obecně pak podle žalované lze souhlasit s tvrzením žalobce, že dotazy třetích osob týkající se jeho trestního stíhání lze považovat za nepříjemné až obtěžující, nicméně sama tato skutečnost neodůvodňuje poskytnutí zadostiučinění ve formě finanční satisfakce. S ohledem na uvedené skutečnosti a učiněná zjištění žalovaná v rámci mimosoudního projednání nároku žalobce na náhradu majetkové újmy nedospěla k závěru, že by byly splněny podmínky pro přiznání zadostiučinění v peněžní formě s tím, že konstatování nezákonného rozhodnutí spolu s poskytnutou omluvou považuje za dostatečnou satisfakci. Na těchto závěrech setrvala i v rámci písemného vyjádření k žalobě. Ze všech těchto důvodů navrhl, aby byla žaloba v plném rozsahu zamítnuta.

3. Soud vzal ze spisu Okresního soudu v České Lípě sp. zn. [redacted] za prokázané, že: Usnesením Generální inspekce bezpečnostních sborů, Oddělení vyšetřování – oblast západ, č. j. [redacted] ze dne 9. 6. 2016 bylo zahájeno trestní stíhání žalobce jako obviněného ze spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, když původním podnětem pro tento postup bylo trestní oznámení pana J. B. [redacted] jako majitele pozemku a pěstitele konopí, při jehož sklizni žalobce a další policisté ve službě prováděli kontrolu osob najatých k tomu panem J. B. [redacted] Žalobci bylo toto usnesení doručeno dne 9. 6. 2016 a ten si proti němu dne 10. 6. 2016 podal stížnost, jíž blíže odůvodnil dne 25. 7. 2016. Usnesením Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 15. 8. 2016 byla stížnost žalobce jako nedůvodná zamítnuta. Dne 6. 9. 2016 se uskutečnil výslech obviněného žalobce. Dne 2. 11. 2017 byla u Okresního soudu v České Lípě podána obžaloba, z jejíhož odůvodnění plyne, že žalobce byl v době seznámení se spisem svobodný a bezdětný, ve služebním poměru u Policie ČR byl od 1. 10. 2001, přičemž od 1. 11. 2011 zastával funkci zástupce vedoucího oddělení [redacted] v minulosti nebyl soudně trestán, pouze v letech [redacted] byl dvakrát kázeňsky řešen pro přestupky proti bezpečnosti silničního provozu a byl pravidelně kázeňsky odměňován. Ve dnech 14. 2. až 15. 2. 2018 a dále dne 13. 6. 2018 proběhla hlavní líčení, při nichž byl vyslechnut žalobce, svědci, byly provedeny listinné důkazy, byl proveden výslech znalce, přehrán videozáznam a dne 13. 6. 2018 byl ve věci vyhlášen rozsudek, jímž byl žalobce podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěn obžaloby, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Státní zástupce, který v závěrečném návrhu požadoval, aby byl žalobci uložen trest odnětí svobody v trvání 15 měsíců, tedy v dolní polovině zákonné trestní sazby, a to jako trest podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 2 let, si po vyhlášení rozsudku přímo do protokolu podal odvolání. Toto odvolání pak písemně odůvodnil podáním ze dne 6. 8. 2018. Dne 22. 8. 2018 byl spis předložen Krajskému soudu

▼ Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „odvolací soud“), který usnesením ze dne 14. 2. 2019 odvolání státního zástupce zamítl. V odůvodnění tohoto usnesení odvolací soud uvedl, že ačkoliv v určitých fázích služebního zákroku žalobce jako obžalovaný vůči poškozenému užil donucovacích prostředků a formálně tudíž jeho jednání vykazuje znaky žalovaného přčinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, je třeba také hodnotit společenskou škodlivost posuzovaného provinění obžalovaného. Dále uvedl, že obžalovaný žalobce nebyl primárně veden úmyslem nezákonně zasáhnout do práv poškozeného a způsobit mu tak škodu, v rámci zákroku „toliko“ překročil meze zákonnosti, kdy do jisté míry vyplynulo užití donucovacích prostředků z přílišné horlivosti obžalovaného. S ohledem na všechny zjištěné okolnosti a s přihlédnutím k zásadě subsidiarity trestní represe není podle odvolacího soudu posuzovaný případ natolik společensky škodlivý, aby nepostačovalo uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu, jímž je v daném případě zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, tj. v řízení o kázeňském přestupku. Zároveň však odvolací soud dovodil, že obžalovaného žalobce za jednání, které by mohlo být posouzeno jako kázeňský přestupek, již potrestat nelze, neboť uplynula subjektivní propadná lhůta. Podáním datovaným 23. 4. 2019 proti tomuto usnesení odvolacího soudu podal Nejvyšší státní zástupce dovolání, v němž nesouhlasil se závěry odvolacího soudu ohledně posouzení běhu prekluzivní lhůty pro kázeňský přestupek. Nejvyšší soud ČR usnesením ze dne 18. 6. 2019 usnesení odvolacího soudu ze dne 14. 2. 2019, i jemu předcházející rozsudek Okresního soudu v České Lípě ze dne 13. 6. 2018 zrušil a Okresnímu soudu v České Lípě přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Dovolací soud uvedl, že soud odvolací správně uzavřel, že použití donucovacích prostředků ze strany obviněného bylo neoprávněným a jeho jednání tak mohlo naplnit znaky kázeňského přestupku, avšak nerozpoznal, že zproštění obžaloby je fakticky založeno na nesprávném hmotně právním posouzení institutu promlčení podle zákona o služebním poměru. Konkrétně dovolací soud uzavřel, že v době zahájení trestního řízení dne 10. 11. 2015 zbývalo nadále do konce dvouměsíční subjektivní promlčecí lhůty ještě 19 dní a k promlčení jednání, které by mohlo naplnit znaky kázeňského přestupku spáchaného obviněným, tedy nemohlo dojít. Dne 17. 7. 2019 byl předmětný spis vrácen Okresnímu soudu v České Lípě, který následně usnesením ze dne 11. 9. 2019, které nabylo právní moci dne 17. 9. 2019, postoupil předmětnou věc podle § 222 odst. 2 trestního řádu Policii ČR, Krajskému ředitelství policie Libereckého kraje, územní odbor Česká Lípa, neboť nejde o trestný čin, avšak zažalovaný skutek by mohl být jiným orgánem posouzen jako kázeňský přestupek. Vzhledem k tomu, že Okresní soud v České Lípě postoupil služebnímu funkcionáři trestní věc a přílehlavou spisovou dokumentaci ke kázeňskému projednání dne 8. 10. 2019, a k faktickému doručení došlo dne 10. 10. 2019, uplynula dnem 7. 10. 2019 dvouměsíční subjektivní lhůty k uložení kázeňského trestu za kázeňský přestupek, pročež odpovědnost žalobce za kázeňský přestupek zanikla a služební funkcionář (ředitel) Krajského ředitelství policie Libereckého kraje podnět Okresního soudu v České Lípě odložil, o čemž dne 4. 11. 2019 učinil písemný záznam ve smyslu § 42 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

4. Z internetových článků z www.lidovky.cz bez uvedení data s názvem [REDAKCE], z www.zpravy.akutálně.cz ze dne 14. 2. 2018 nazvaného [REDAKCE] z www.idnes.cz ze dne 13. 6. 2018 nazvaného [REDAKCE] z www.romea.cz ze dne 15. 2. 2019 nazvaného [REDAKCE] a z www.novinky.cz ze dne 14. 2. 2019 nazvaného [REDAKCE] bylo zjištěno, že předmětná trestní věc byla medializována, když jméno a příjmení žalobce bylo uvedeno pouze v posledních dvou článcích ze dne 14. 2. 2019 a 15. 2. 2019, a to v souvislosti se zprošťujícím rozsudkem.
5. Z účtenky č. 124911 vystavené dne 15. 2. 2018 ve 12:12 hodin restaurací Wildcook v České Lípě plyne, že jí byla vyúčtována celková částka 338 Kč, a to celkem za 3 nealkoholické nápoje,

polévku, jídlo s přílohou a salát. Z faktur – daňových dokladů vystavených advokátem JUDr. Josefem Kopřivou odběrateli D. A. S. ze dne 5. 8. 2016, 9. 9. 2016, 9. 9. 2016, 26. 9. 2016, 14. 6. 2017, 29. 6. 2017, 10. 8. 2017, 29. 8. 2017, 19. 1. 2018, 16. 2. 2018, 22. 6. 2018 a 18. 2. 2019 plyne, že tyto faktury byly vystaveny za právní služby uvedené pojišťovně D. A. S., přičemž faktury (vyjma jediné ze dne 18. 2. 2019) obsahují poznámku o tom, že jsou zaplacené. Totéž pak platí pro fakturu ze dne 12. 9. 2019 vystavenou advokátem JUDr. Josefem Kopřivou žalobci jako odběrateli s tím, že jako konečný příjemce je zde opět uvedena pojišťovna D. A. S. Z osvědčení o registraci vozidla č. [REDACTED] plyne, že vozidlo registrační značky [REDACTED] SEAT [REDACTED] bylo prvně zaregistrováno pro vlastníka ŠKOFIN s. r. o. a žalobce jako provozovatele dne 2. 10. 2017. Z informace o pozemku ze dne 14. 10. 2020 předložené žalovanou (na č. l. 103-105 spisu) plyne, že žalobce je spoluvlastníkem s podílem 1/2 mimo jiné objektu k bydlení č. p. [REDACTED] v obci [REDACTED] když se jedná o patrový rodinný dům se zahradou, jak dále plyne z fotografie předložené žalovanou (na č. l. 106 spisu). Z účtenek vystavených Pensionem Verona v Novém Boru žalobci jako odběrateli dne 13. 2. 2018 a dne 12. 6. 2018 (na č. l. 158-159 spisu) plyne, že byly vystaveny za ubytování JUDr. Josefa Kopřivy od 13. do 15. 2. a od 12. do 13. 6. v souvislosti s jednáním u Okresního soudu v České Lípě sp. zn. [REDACTED] když v prvním případě byla dne 13. 2. 2018 vyúčtována a zaplacená částka 1 600 Kč a v druhém případě dne 12. 6. 2018 částka 800 Kč.

6. Mezi účastníky řízení bylo nesporným, že žalobce podal dne 28. 2. 2020 u žalované žádost o náhradu škody a nemajetkové újmy způsobené předmětným trestním stíháním v celkové výši 494 941 Kč s týchž důvodů jako v podané žalobě. Přípisem ze dne 7. 7. 2020 byl právní zástupce žalobce vyzván k doložení plné moci a k doplnění/objasnění určitých skutečností k požadovaným nárokům a zaslání příslušných dokladů ve lhůtě 20 dnů od doručení výzvy. Právní zástupce žalobce na tuto výzvu reagoval přípisem ze dne 21. 7. 2020 (na č. l. 109-110 spisu) s tím, že doloženou plnou moc považuje za dostatečnou a dále zde polemizoval s názory žalované k jednotlivým (podle žalované) sporným nárokům, přičemž žádné další doklady společně s tímto sdělení žalované nepředkládal. Stanoviskem ze dne 14. 10. 2020 žalovaná nároku žalobce na náhradu škody nevyhověla v žádném z požadovaných položek, a to ani částečně, nároku na náhradu nemajetkové újmy vyhověla částečně, a to ve formě konstatování vydání nezákonného rozhodnutí podle § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. a ve formě omluvy.
7. Z provedených důkazů soud žádné další pro věc podstatné skutečnosti nezjistil.
8. Podle § 7 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.
9. Podle § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
10. Podle § 31 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu.
11. Podle § 31a odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle druhého odstavce téhož ustanovení se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

12. Předpokladem odpovědnosti státu za škodu ve smyslu zák. č. 82/1998 Sb. je splnění tří podmínek: 1) existence nezákonného rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu, 2) vznik škody a 3) příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem nebo nezákonným rozhodnutím a vznikem škody. Podle konstantní judikatury je nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsouzením, specifickým případem nároku na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím. V daném případě předmětné trestní stíhání pravomocným odsouzením žalobce neskončilo (předmětná trestní věc byla postoupena Policií ČR, Krajskému ředitelství policie Libereckého kraje, územnímu odboru Česká Lípa) a na usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 9. 6. 2016 je proto třeba hledět jako na nezákonné rozhodnutí, o čemž ostatně mezi účastníky řízení nebylo sporu.
13. Za dané situace tak soud dále posuzoval, zda žalobci vznikla v příčinné souvislosti s příslušným nezákonným rozhodnutím žalobcem tvrzená škoda a nemajetková újma.
14. Pokud jde o požadavek na náhradu škody, žalobce na prvním místě požadoval úhradu částky 80 196 Kč s DPH jako účelně vynaložených nákladů (podle advokátního tarifu) na jeho obhajobu v předmětné trestní věci. Žalobce však zároveň ani v žalobě, ani později v řízení, netvrdil, že by tuto částku na obhajobu skutečně sám fakticky vynaložil, a naopak uvedl, že tyto náklady byly hrazeny prostřednictvím pojišťovny D. A. S., což ostatně plyne i ze shora uvedených faktur, které vyjma jediné byly obhájcem žalobce vystaveny přímo uvedené pojišťovně, která je také uhradila. Protože tedy žalobce sám na tyto náklady ničeho nevynaložil a žádná škoda mu nevznikla, nemůže být ohledně tohoto nároku se svou žalobou úspěšný. Na tom pak nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že žalobce tvrdí, že hraďí členské příspěvky odborové organizaci (Nezávislý odborový svaz Policie ČR), která mu pro případ, že bude trestně stíhán v souvislosti s výkonem služby, zajišťuje právní pomoc v podobě hrazení nákladů obhajoby prostřednictvím uvedené pojišťovny. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě v této souvislosti zcela přílehlavě uvádí, že tyto členské příspěvky odborové organizaci jsou zcela jiným plněním, než plněním obhájce z titulu poskytnuté obhajoby v rámci předmětného trestního řízení.
15. Oproti žalované však soud shledal důvodným požadavek žalobce na náhradu škody spočívající v nákladech jím vynaložených na ubytování jeho obhájce v Pensionu Verona v Novém Boru v souvislosti s hlavními líčeními ve dnech 14. 2. až 15. 2. 2018 a 13. 6. 2018, když z předmětného trestního spisu je zřejmé, že hlavní líčení se v těchto dnech skutečně konala, začínala vždy v 8 hodin a obhájce žalobce se jich zúčastnil. Dále bylo provedenými listinnými důkazy (účtenkami ze dne 13. 2. 2018 a 12. 6. 2018) prokázáno, že žalobce jako odběratel za toto ubytování svého obhájce zaplatil celkovou částku 2 400 Kč a tento náklad mu v souvislosti s obhajobou v předmětné věci jednoznačně vznikl. Žalovaná se pak nemůže této náhradě škody ubránit s argumentací, že by si měl žalobce tuto část obhajobního „vyřídit“ s pojišťovnou D. A. S. s tím, že tyto náklady jsou standardně součástí nákladů obhajobního. Za situace, kdy tyto náklady součástí obhajobního hrazeného pojišťovnou D. A. S. nebyly, nemůže žalovaná, která k uvedené pojišťovně není v žádném smluvním ani jiném vztahu, žalobce nutit, aby si je vypořádal právě jen s touto pojišťovnou. Zároveň má soud za to, že tyto náklady na obhajobu žalobce byly vynaloženy účelně, když ani zjištění, že podle aplikace mapy.cz trvá cesta osobním automobilem z Prahy (sídla obhájce) k Okresnímu soudu v České Lípě cca 1,5 hodiny, nemůže vést k jinému závěru. Pokud hlavní líčení začínalo vždy v 8:00 hodin ráno v České Lípě a obhájce žalobce sídlící v Praze se rozhodl přicestovat již dne předcházejícího hlavnímu líčení a přenocovat v blízkosti uvedeného okresního soudu, nelze proti tomu ničeho namítat. Zvláště pak tehdy, pokud z vyúčtování úkonů poskytnuté právní služby plyne, že obhájce žalobce ještě před hlavními líčeními dne 14. 2. 2018 a 15. 2. 2018 absolvoval dne 13. 2. 2018 za účelem přípravy k hlavnímu líčení úkon právní služby spočívající v konzultaci (poradě) s žalobcem. Z pohledu žalovanou tvrzené neúčelnosti pak taktéž nelze přehlédnout, že další dvě cesty na trase Česká Lípa – Praha (tj. do Prahy po hlavního líčení dne 14. 2. 2018 a zpět k hlavnímu líčení v České Lípě dne

15. 2. 2018) by s největší pravděpodobností na nákladech řízení (jízdém) přesáhly částku 800 Kč uhrazenou za ubytování ve dnech 14. 2. až 15. 2. 2018. Ze všech těchto důvodů tedy soud shledal tento nárok žalobce důvodným.
16. Jinak je tomu ohledně požadavku na úhradu škody - stravného advokáta ve výši 338 Kč, když jednak ze shora uvedené předložené účtenky z restaurace nelze zjistit, kdo dne 15. 2. 2018 tuto úhradu za stravu a nápoje hradil, a taktéž za koho, a dále pak lze stěží tento výdaj považovat ve smyslu § 31 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. za účelně vynaložený náklad na zrušení předmětného nezákonného rozhodnutí. Lze přitom předpokládat, že obhájce žalobce by dne 15. 2. 2018 jedl a pil i v případě, kdy by se hlavní líčení toho dne nekonalo, přičemž žalobce ani nijak nevyvětlil, proč zrovna toho dne byl uvedený výdaj v souvislosti s předmětným trestním stíháním natolik zásadní.
17. Důvodným pak soud neshledal ani požadavek žalobce na tzv. úhradu za řádnou dovolenou, jíž musel čerpat v souvislosti s účastí u hlavních líčení u Okresního soudu v České Lípě, resp. u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec. Soud se zde zcela ztotožňuje s názorem žalované, že žalobci v této souvislosti žádný ušlý zisk nevznikl, když sám v podané žalobě připouští, že za čerpanou dovolenou od zaměstnavatele obdržel odpovídající náhradu, což ostatně i žalované dokládá kopiemi výplatních pásek. Ani zde tak se svým nárokem žalobce nemůže být úspěšný.
18. Pokud pak jde o další nárok na náhradu vzniklé škody - za cestovní náklady a opotřebení vozidla v celkové výši 1 571,86 Kč, ani tento požadavek neshledal soud důvodným. Žalobce v této souvislosti odkazoval na ujetou vzdálenost a průměrnou spotřebu vozidla, které využil, avšak pokud jde o jednotlivé úkony, jichž se v trestním řízení účastnil do 2. 10. 2017, vůbec zde nedoložil jakýkoliv doklad o tom, jaký automobil v této souvislosti využíval. Předložil pouze technický průkaz k vozidlu SEAT [REDAKCE] registrační značky [REDAKCE] z něhož vyplynulo, že vozidlo bylo poprvé registrováno právě až dne 2. 10. 2017. Protože po tomto datu se žalobce účastnil již pouze úkonů před Okresním soudem v České Lípě, resp. Krajským soudem v Ústí nad Labem – pobočka Liberec, bylo na něm, aby ve smyslu § 30 odst. 2 vyhlášky č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy, prokázal, že disponoval předchozím souhlasem okresního, resp. krajského soudu s použitím jeho vlastního motorového vozidla. To však žalobce neučinil a nemůže tento nedostatek zhojit tím, že bude požadovat cestovné ve výši, jako kdyby jel veřejnou hromadnou dopravou (jak žalobce požaduje ve svém písemném podání ze dne 18. 3. 2021). V tomto směru mu totiž žádná škoda nevznikla, protože jízdné za veřejnou dopravu fakticky vůbec nevynaložil. Nárok na zaplacení částky 1 571,86 Kč tak není důvodný.
19. Posledním nárokem, jehož se žalobce v řízení domáhal, byl požadavek na náhradu vzniklé nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání.
20. Soud se proto dále zaměřil na zkoumání kritérií, na něž je ve smyslu konstantní soudní judikatury nutno upřít pozornost při posuzování intenzity takové nemajetkové újmy vzniklé poškozenému, tedy za a) délku trestního stíhání, b) povahu trestního stíhání, c) dopady trestního stíhání do osobnostní sféry poškozeného.
21. V daném případě trestní stíhání žalobce trvalo od 9. 6. 2016 (kdy mu bylo doručeno usnesení Generální inspekce bezpečnostních sborů o zahájení trestního stíhání) do 17. 9. 2019 (kdy soud pravomocně rozhodl o postoupení věci Policií ČR), tj. cca po dobu 3 let a 3 měsíců. Z provedeného dokazování je však zřejmé, že intenzita újmy žalobce z předmětného trestního stíhání v průběhu času spíše klesala, když po rozhodnutí odvolacího soudu dne 14. 2. 2019 muselo být žalobci zřejmé, že již nemůže dojít k jeho odsouzení za trestný čin a „ve hře“ již byla

jen otázka promlčení možného kázeňského přestupku. Také shora uvedené internetové články se po tomto datu předmětnému trestnímu stíhání již nevěnují.

22. Žalobce byl stíhán pro přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a byl tak ohrožen sazbou odnětí svobody až na 5 let, což v žádném případě nelze označit za nezanedbatelný trest. S ohledem na jeho dosavadní bezúhonnost mu však reálně nepodmíněný trest odnětí svobody nehrozil, což ostatně potvrzuje i závěrečná řeč státního zástupce, který žádal o uložení podmíněného trestu odnětí svobody. V každém případě se nejednalo o trestný čin, který by byl společností považován jako zvláště zavrženíhodný jako kupř. trestné činy proti životu a zdraví nebo proti rodině a dětem, se kterými převážně bývá spojena i mnohem výraznější dehonestace poškozených. V této souvislosti však soud dále nepřehlédl, že předmětné trestní stíhání žalobce souviselo s jeho profesionálním zákrokem coby policisty, a na jeho chování proto bylo na místě klást vyšší nároky a jeho případné odsouzení tak mohlo vést k vyššímu společenskému odsouzení.
23. Pokud jde o dopady trestního stíhání do žalobcovy osobnostní sféry, lze uzavřít, že žalobci vznikla jednoznačně újma ztotožnitelná se subjektivními pocity frustrace, stresu a nejistoty, jež pramenily zejména z obavy, že v případě pravomocného odsouzení by přišel o své zaměstnání u Policie ČR a byl tak v nejistotě ohledně své budoucnosti. Žádné jiné závažnější zásahy však v řízení prokázány nebyly (tedy kupř. zdravotní, rodinné či společenské), když žalobce naopak sám potvrdil, že v průběhu trestního stíhání se mu ze vztahu s přítelkyní narodily dvě děti a z tohoto pohledu tedy k narušení jeho partnerského vztahu nedošlo. Žalobce pak také v řízení nijak neprokázal své tvrzení, že si díky trestnímu stíhání nezajistil vlastní bydlení pro rodinu, a naopak žalovaná předloženými důkazy prokázala, že je spoluvlastníkem patrového rodinného domku se zahradou s podílem 1/2. Žalobce pak v podané žalobě poukazoval na značnou medializaci případu a tvrdil, že jí bylo poškozeno jeho dobré jméno, pověst i čest, jak v rodině, v místě bydliště i v zaměstnání, avšak z provedeného dokazování toto tvrzení nevyplývalo. Předloženými internetovými články sice bylo prokázáno, že předmětná trestní věc medializována byla, avšak jméno a příjmení žalobce se objevilo až ve člancích z února 2019, a to v souvislosti s tím, že odvolací soud uzavřel, že jeho policejní zásah nebyl trestným činem. Protože v předložených člancích nebyl shledán jakýkoliv excesivní způsob jednání orgánů činných v trestním řízení, soud proto v souladu s již konstantní judikaturou Nejvyššího soudu ČR reprezentovanou rozsudkem ze dne 2. 8. 2019, sp. zn. 30 Cdo 1141/2018, uzavírá, že medializace byla v daném případě pouhým důsledkem zásady veřejnosti trestního řízení a nelze ji proto přičítat k tíži žalované. Soud pak rovněž nemohl přehlédnout, že žalobce sám měl nezanedbatelný podíl na zahájení předmětného trestního stíhání, když jeho počáteční postup při užití donucovacích prostředků nebyl zcela řádný a formálně vykazoval znaky žalovaného přečinu, byť se tak stalo z přílišné horlivosti žalobce, jak v odůvodnění svého usnesení uzavřel odvolací soud.
24. Dále soud zvažoval, zda je na místě přiznat žalobci zadostiučinění v penězích, či se jeví dostačujícím samotné konstatování porušení práva spojené s již žalovanou poskytnutou omluvou. Ve smyslu konstantní judikatury reprezentované rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1744/2014, přitom předmětný případ porovnával s jinými obdobnými případy, když zároveň vedl i žalobce k přesvědčivému srovnání jeho požadavku na úhradu zadostiučinění ve výši 400 000 Kč s jinými obdobnými případy.
25. Žalobce v této souvislosti nabídl srovnání s věcí vedenou u Okresního soudu v Jihlavě pod sp. zn. [REDAKCE] kde poškozený obdržel na náhradě nemajetkové újmy za nezákonně trestní stíhání částku 150 000 Kč. Z rozhodnutí vydaných v uvedeném řízení u Okresního soudu v Jihlavě (soudem I. stupně i soudem odvolacím) soud zjistil, že poškozenému zde sice hrozil nižší trest (2 léta), avšak byl stíhán zároveň pro dva různé přečiny (omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 trestního zákoníku a výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, tj.

přečiny odlišné od souzené věci), které rovněž spočívaly v napadení jiné osoby. Poškozený zde byl oproti žalobci soudem I. stupně následně odsouzen za oba přečiny k trestu odnětí svobody na 15 měsíců s podmíněným odkladem na 2 roky a teprve odvolacím soudem byl zproštěn s tím, že nebylo prokázáno, že by skutek spáchal poškozený. Právě zproštění tohoto poškozeného je podstatným rozdílem oproti věci žalobce, v níž nedošlo ke zproštění, nýbrž k postoupení Policii ČR k posouzení možného kárného přestupku. V uvedené srovnávané věci byla dále sledována medializace případu, když v médiích se objevilo i jméno poškozeného, přičemž se mělo jednat o policejní večírek, když poškozený byl vrchním inspektorem, který nebyl postaven mimo službu, avšak stres a nejistota měly vliv na jeho profesní a rodinný život. Nemohl se také věnovat svému koníčku spočívajícím ve střelbě (neměl platný zbrojní průkaz) a byl vystaven posměchu ve svém okolí i od kolegů v zaměstnání. Trestní stíhání zde trvalo kratší dobu (20 měsíců), přičemž odvolací soud zde uzavřel, že při důkladnějším vedení řízení nemuselo k trestnímu stíhání vůbec dojít, když poškozený se svým jednáním na zahájení trestního řízení nepodílel. Zároveň pak poškozený bydlel v malé obci (2 tis. obyvatel), byl zde známou osobou – fotbalistou, přičemž jeho respekt, coby policisty, zde závisel na dobré pověsti a spáchání trestného činu (policistou) zde bylo považováno za skandální. Zároveň pak oproti žalobci zde poškozený po vydání odsuzujícího rozsudku hledal nové zaměstnání, kde mu hrozil nižší příjem v dělnické profesi, což mělo i větší dopad do jeho rodinného života. Poškozený zde taktéž díky složité rodinné situaci odložil založení rodiny, a jeho matka pak znovu nastoupila do zaměstnání, aby mu finančně pomohla. Poškozený zde rovněž začal brát léky na uklidnění, když dopad na jeho psychiku byl velmi výrazný, trpěl nespavostí, flegmatismem, byl raději sám, nevěnoval se koníčkům a podával snížený výkon v práci. Ze všeho uvedeného tak soud uzavřel, že dopady na poškozeného zde byly oproti souzené věci mnohem závažnější, zejména pak v situaci, kdy došlo k jeho odsouzení soudem I. stupně a kdy si již si zajišťoval jiné zaměstnání a jeho stres tak logicky narostl. Zároveň zde soudy konstatovaly, že poškozený se svým jednáním na zahájení trestního řízení nepodílel, což u žalobce v této věci říci nelze, protože soudy uzavřely, že jeho jednání vykazovalo znaky žalovaného přečinu. Již zmíněným podstatným rozdílem je oproti žalobci pravomocné zproštění poškozeného. Ze všeho uvedeného je zřejmé, že srovnání souzené věci s věcí vedenou u Okresního soudu v Jihlavě pod sp. zn. [redacted] je, z hlediska intenzity újmy a přiznané formy a výše zadostiučinění, bezcenné.

26. Soud sám pak provedl srovnání s věcí vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. [redacted] u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [redacted], kde byl poškozený stíhán pro stejný přečin se stejnou trestní sazbou (tj. pro přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku) a rovněž zde byla věc postoupena podle § 222 odst. 2 trestního řádu k projednání přestupku, neboť soudy dospěly k závěru, že se dopustil jednání vykazujícího formální znaky trestného činu, avšak nestalo se tak v míře dostatečné pro odvození trestněprávních následků z pohledu znaků společenské nebezpečnosti a tato věc byla proto postoupena příslušnému orgánu k možnému posouzení jako přestupek, k čemuž však nakonec nedošlo. Odvolací soud zde dospěl k závěru, že přiměřeným zadostiučiněním za nemajetkovou újmu je konstatování porušení práva, přičemž zde odkázal na hlediska obecné slušnosti. Šlo pak rovněž o příslušníka policie, byť ne státní, ale městské, a věc byla rovněž medializována. Rozdíl, který zde soud shledal oproti aktuálně souzené věci, je pak v tom, že činnost, která byla poškozenému kladena za vinu, byla dlouhodobějšího charakteru, oproti žalobci, jehož jednání (napadení poškozeného) bylo záležitostí jednorázovou, na níž se podílela jeho „služební horlivost“ a při níž žalobce nebyl primárně veden úmyslem nezákonně zasáhnout do práv poškozeného a způsobit mu tak škodu. V porovnávané věci oproti tomu poškozený dlouhodobě participoval na nezákonné praxi zajišťující faktickou přestupkovou beztrestnost policistů při nesprávném parkování vozidel, což mu muselo být zcela zřejmé. Z tohoto důvodu soud uzavřel, že oproti uvedené věci je na místě v aktuálně souzené věci žalobci určitou, byť symbolickou, finanční satisfakci přiznat.

27. Dále soud pro porovnání dohledal věc vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. [REDAKCE] kde byl poškozený za totožný přečin se stejnou trestní sazbou (tj. pro přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku) pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku s podmíněným odkladem na dobu 2 let a celá věc skončila jeho zproštěním podle § 226 písm. b) trestního řádu až poté, co došlo k zásahu nálezem Ústavního soudu (který zrušil rozhodnutí soudu I. stupně, soudu odvolacího i dovolacího). Rovněž, jako v této věci, zde byla medializace věci, žalobce byl bezúhonným a reálně mu nehrozil nepodmíněný trest odnětí svobody. Řízení pak trvalo 2 roky a 2 měsíce (tj. kratší dobu než v předmětné věci) a poškozenému bylo ze strany žalované za nezákonné trestní stíhání přiznáno finanční odškodnění ve výši 107 000 Kč (tj. 4 115 Kč za jeden měsíc trestního stíhání) a omluva, když soud shledal tuto částku na odškodnění částkou odpovídající. Poškozený díky trestnímu stíhání opustil řady policie a zásah do jeho pracovní oblasti byl tedy oproti souzené věci mnohem vyšší. Zároveň pak bylo prokázáno i narušení vztahu poškozeného s matkou, tedy zásah do jeho rodinného života byl rovněž intenzivnější než v souzené věci. Již zmíněným podstatným rozdílem je oproti žalobci nejprve pravomocné odsouzení poškozeného a následně jeho pravomocné zproštění. Srovnání souzené věci s věcí vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. [REDAKCE] tak vede jen k tomu závěru, že ani v případě mnohem závažnějších následků trestního stíhání zde nebyla poškozenému přiznána finanční náhrada ve výši 10 256 Kč za jeden měsíc trestního stíhání, požadovaná žalobcem v souzené věci (když celkem požaduje částku 400 000 Kč).
28. Soud při zohlednění všech zjištěných skutečností a v porovnání se shora uvedenými řízeními dospěl k závěru, že odpovídající „završující“ satisfakcí, je v daném případě společně s konstatováním porušení práva a omluvou dále částka 20 000 Kč (tj. cca 513 Kč za jeden měsíc trestního stíhání). Konkrétní výši přisouzené částky odůvodňuje zejména fakt, že na žalobce, coby policistu, jsou obecně kladeny vyšší nároky, a odsouzení společnosti za trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem pravomoci policisty je nepochybně vyšší. Zároveň však soud nemohl přehlédnout, že žalobce měl na svém trestním stíhání nezanedbatelný podíl, když svým jednáním naplnil formální znaky žalovaného přečinu (pročež také nedošlo ke zproštění obžaloby, nýbrž k postoupení předmětné věci podle § 222 odst. 2 trestního řádu Policii ČR k možnému posouzení skutku jako kázeňského přestupku), a zároveň u něj nebyly prokázány žádné závažnější zásahy do jeho rodinného, společenského či profesního života.
29. Ze všech shora uvedených důvodů proto soud žalované výrokem I. rozsudku uložil povinnost zaplatit žalobci celkovou částku 22 400 Kč (2 400 Kč na požadované náhradě nákladů na ubytování obhájce žalobce a 20 000 Kč jako zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání). Zároveň pak soud žalobci přiznal i požadovaný zákonný úrok z prodlení z částky 22 400 Kč ode dne 29. 8. 2020 do zaplacení, protože právě od toho dne se žalovaná, s ohledem na ust. § 15 zák. č. 82/1998 Sb., ocitla v prodlení (tj. 6 měsíců od uplatnění nároku dne 28. 2. 2020). O lhůtě k plnění zde bylo rozhodnuto podle § 160 odst. 1 věty za středníkem o. s. ř., když soud prodloužil zákonnou lhůtu ze 3 dnů na 15, protože takové prodloužení lhůty je možno po žalobci spravedlivě požadovat a žalované umožní včasné administrativní zpracování soudem uloženého plnění.
30. Co do zbytku požadované částky ve výši 472 541 Kč s požadovaným zákonným úrokem z prodlení z této částky soud žalobu výrokem II. rozsudku jako nedůvodnou zamítl.
31. V předmětném případě byly projednávány nároky na náhradu škody v celkové výši 94 941 Kč a dále nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 400 000 Kč. Při určování úspěchu či neúspěchu účastníků je tak třeba vycházet ze vzájemného poměru tarifních hodnot takto uplatněných nároků, jež se stanoví podle § 8 a násl. vyhlášky č. 177/1996 Sb. (srovnej usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2016, sp. zn. 30 Cdo 1435/2015). Při stanovení základu pro výpočet odměny advokáta za úkony vázané na nárok z nemajetkové újmy je třeba vycházet z § 9

odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., tedy z tarifní hodnoty ve výši 50 000 Kč. Při stanovení odměny advokáta v řízení, jehož předmětem je náhrada škody v penězích, je pak třeba vyjít z tarifní hodnoty vypočtené podle § 8 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb.

32. Po propočtu úspěchu a neúspěchu účastníků je tak na místě, aby žalobce žalované uhradil 28 % jí v řízení účelně vynaložených nákladů (92 541 Kč, tj. 80 196 Kč + 338 Kč + 10 435 Kč + 1 572 Kč, - 52 400 Kč, tj. 50 000 Kč + 2 400 Kč = 40 141 Kč/144 941 Kč x 100 = 28 %). Náklady řízení žalované představuje paušální náhrada ve výši 1 500 Kč (tj. 5 x 300 Kč) ve smyslu § 151 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 1 odst. 3 písm. a), b) a c) a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., za písemné vyjádření k žalobě, přípravu účastní u jednání dne 19. 2. 2021 a dne 7. 5. 2021 a samotnou účast při těchto dvou jednáních. 28 % z této paušální náhrady pak představuje částku 420 Kč.

33. Uvedenou částku je žalobce ve smyslu § 160 odst. 1 věty první před středníkem o. s. ř. povinen žalované uhradit ve lhůtě 3 dnů.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Pokud povinný nesplní dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat exekuční návrh.

Praha 14. května 2021

Mgr. Libor Zhřival v.r.
předseda senátu

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ladislavy Mentbergerové a soudkyň Mgr. Lucie Jackwerthové a Mgr. Lucie Markové ve věci

žalobce: [REDACTED] J. S. [REDACTED] narozený [REDACTED]
bytem [REDACTED]
zastoupený advokátem JUDr. Josefem Kopřivou
sídlem Vodičkova 709/33, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti,**
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2

o zaplacení 494 941 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalobce a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 14. května 2021, č. j. 44 C 38/2020-171,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. potvrzuje.
- II. Ve výroku II. se mění tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci 338 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % z této částky od 29. 8. 2020 do zaplacení do 15 dnů od právní moci rozsudku, jinak se v tomto výroku potvrzuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Martincová.

- III. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů 648 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované zaplatit žalobci 22 400 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % z této částky od 29. 8. 2020 do zaplacení (výrok I.), v části, aby žalovaná zaplatila žalobci 472 541 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % z této částky od 29. 8. 2020 do zaplacení, žalobu zamítl (výrok II.), a uložil žalobci povinnost zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení 420 Kč (výrok III.).
2. Takto soud prvního stupně rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal náhrady škody a nemajetkové újmy, jež mu měla být způsobena nezákonným trestním stíháním. Žalovaná nárok na náhradu škody popřela, za nemajetkovou újmu žalobci poskytla zadostiučinění ve formě konstatování práva.
3. Soud prvního stupně zjistil, že usnesením Generální inspekce bezpečnostních sborů, Oddělení vyšetřování – oblast západ, č. j. [REDAKCE] ze dne 9. 6. 2016 bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro podezření ze spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Dne 2. 11. 2017 byla u Okresního soudu v České Lípě podána obžaloba a řízení bylo vedeno pod sp. zn. [REDAKCE]. Ve dnech 14. 2. až 15. 2. 2018 a dále dne 13. 6. 2018 proběhla hlavní líčení a dne 13. 6. 2018 byl ve věci vyhlášen rozsudek, jímž byl žalobce podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěn obžaloby, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Odvolání státního zástupce podané proti tomuto rozsudku Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci usnesením ze dne 14. 2. 2019 zamítl. K dovolání Nejvyššího státního zástupce Nejvyšší soud usnesením ze dne 18. 6. 2019 usnesení odvolacího soudu ze dne 14. 2. 2019, i jemu předcházející rozsudek soudu prvního stupně ze dne 13. 6. 2018 zrušil. Okresní soud v České Lípě po novém projednání věci usnesením ze dne 11. 9. 2019, které nabylo právní moci dne 17. 9. 2019, věc postoupil podle § 222 odst. 2 trestního řádu Policii ČR, Krajskému ředitelství policie Libereckého kraje, územní odbor Česká Lípa, neboť nejde o trestný čin, avšak zažalovaný skutek by mohl být jiným orgánem posouzen jako kázeňský přestupek. Vzhledem k tomu, že uplynula lhůta k uložení kázeňského trestu za kázeňský přestupek, pročež odpovědnost žalobce za kázeňský přestupek zanikla, služební funkcionář (ředitel) Krajského ředitelství policie Libereckého kraje podnět Okresního soudu v České Lípě odložil, o čemž dne 4. 11. 2019 učinil písemný záznam ve smyslu § 42 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. O trestním stíhání informovala média.
4. Po právní stránce soud prvního stupně dospěl k závěru, že v daném případě byly splněny předpoklady pro vznik odpovědnosti žalované z titulu nezákonného rozhodnutí, kterým bylo usnesení o zahájení trestního stíhání [§ 8 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), dále jen „OdpŠk“]. Poté posuzoval jednotlivé žalobcem uplatněné nároky.
5. Žalobce požadoval náhradu škody spočívajících v nákladech vynaložených na právní zastoupení (obhajobu) a předložil faktury, kterými jeho obhájce vyúčtoval jednotlivé úkony právní služby, v celkové výši 80 196 Kč s DPH. Soud prvního stupně neshledal tento nárok důvodným, neboť žalobce netvrdil, že by vyúčtovanou částku zaplatil. Tvrdil, že hradil členské příspěvky odborové

organizaci (Nezávislý odborový svaz Policie ČR), která mu v případě trestního stíhání souvisejícího s výkonem služby zajišťuje právní pomoc právě v podobě úhrady nákladů obhajoby prostřednictvím pojišťovny D. A. S. Jelikož náklady obhajoby hradila uvedená pojišťovna, a nikoli žalobce, žalobci škoda nevznikla.

6. Žalobce požadoval náhradu škody spočívající v nákladech vynaložených na ubytování jeho obhájce v Pensionu Verona v Novém Boru v souvislosti s hlavními líčeními ve dnech 14. 2. až 15. 2. 2018 a 13. 6. 2018. Soud prvního stupně shledal tento nárok důvodným, neboť hlavní líčení se v těchto dnech skutečně konala, začínala vždy v 8 hodin, obhájce žalobce se jich účastnil, žalobce za jeho ubytování zaplatil celkem 2 400 Kč a šlo o náklady vynaložené účelně. Nepřisvědčil žalované, že žalobce měl tyto náklady uplatnit u pojišťovny D. A. S., neboť žalobce nelze k takovému kroku nutit.
7. Žalobce požadoval náhradu škody spočívající v nákladech vynaložených na stravné advokáta ve výši 338 Kč podle předloženého účtu z restaurace ze dne 15. 2. 2018. Soud prvního stupně neshledal tento nárok důvodným, neboť nebylo zjištěno, kdo účet hradil a za koho, a tento výdaj ani nelze považovat za účelně vynaložený.
8. Žalobce požadoval náhradu škody v celkové výši 10 435 Kč za to, že v souvislosti s účastí u hlavních líčení u Okresního soudu v České Lípě, resp. u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec, musel čerpat řádnou dovolenou. Soud prvního stupně neshledal tento nárok důvodným, neboť podle výplatních pásek za čerpanou dovolenou obdržel od zaměstnavatele odpovídající náhradu, takže mu žádná škoda ve formě ušlého zisku nevznikla.
9. Žalobce požadoval náhradu škody spočívající ve vynaložených cestovních nákladech a za opotřebení vozidla v celkové výši 1 571,86 Kč. Soud prvního stupně neshledal tento nárok důvodným, neboť žalobce neprokázal, jaký automobil v souvislosti s jednotlivými úkony trestního řízení využíval, a neprokázal ani, že by disponoval předchozím souhlasem okresního, resp. krajského soudu s použitím vlastního motorového vozidla ve smyslu § 30 odst. 2 vyhlášky č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy. Žalobci pak nelze přiznat ani cestovné ve výši ceny jízdného veřejnou hromadnou dopravou, jelikož takové jízdné nevynaložil a škoda mu nevznikla.
10. Žalobce požadoval náhradu nemajetkové újmy ve výši 400 000 Kč. Soud prvního stupně shledal tento nárok důvodným pouze částečně. Při úvaze o formě a výši zadostiučnění přihlédl k délce trestního stíhání, povaze trestního stíhání, a dopadům trestního stíhání do osobnostní sféry poškozeného. Zohlednil zejména, že trestní stíhání trvalo od 9. 6. 2016 do 17. 9. 2019, tj. cca po dobu 3 let a 3 měsíců, že žalobce byl stíhán pro přečin, za který zákon umožňuje uložit trest odnětí svobody až na 5 let, žalobci byl ale navrhován trest podmíněný, vznikla mu újma ztotožnitelná se subjektivními pocity frustrace, stresu a nejistoty, jež pramenily zejména z obavy, že v případě pravomocného odsouzení by přišel o své zaměstnání u Policie ČR a byl tak v nejistotě ohledně své budoucnosti. Žádné jiné závažnější zásahy však v řízení prokázány nebyly. Trestní stíhání žalobce sice bylo medializováno, ale soud prvního stupně nehledal jakýkoli excesivní způsob jednání orgánů činných v trestním řízení, a proto v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího soudu ČR reprezentovanou rozsudkem ze dne 2. 8. 2019, sp. zn. 30 Cdo 1141/2018, uzavřel, že medializace byla v daném případě pouhým důsledkem zásady veřejnosti trestního řízení a nelze ji přičítat k tíži žalované. Na zahájení trestního stíhání měl podíl i žalobce. Soud prvního stupně provedl srovnání s věcí vedenou u Okresního soudu v Jihlavě pod sp. zn. [redacted] s věcí vedenou u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. [redacted] a u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [redacted] a s věcí vedenou u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. [redacted] uzavřel, že odpovídající satisfakci

je v tomto případě částka 20 000 Kč (tj. cca 513 Kč za jeden měsíc trestního stíhání), kterou odůvodňuje zejména fakt, že na žalobce, coby policistu, jsou obecně kladeny vyšší nároky, a odsouzení společnosti za trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem pravomoci policisty je nepochybně vyšší, ale na druhou stranu i fakt, že žalobce měl na svém trestním stíhání nezanedbatelný podíl a zároveň u něj nebyly prokázány žádné závažnější zásahy do jeho rodinného, společenského či profesního života. Při určení výše nákladů řízení vyšel ze závěrů usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2016, sp. zn. 30 Cdo 1435/2015.

11. Proti tomuto rozsudku podali včasné a přípustné odvolání oba účastníci.
12. Žalobce svým odvoláním napadl výroky II. a III. rozsudku soudu prvního stupně. Setrval na svých nárocích na náhradu škody spočívající ve vynaložených nákladech obhajoby, stravného, cestovného i za čerpanou dovolenou, měl za to, že nemožnost čerpat dovolenou za účelem rekreace měla být eventuálně zohledněna při úvaze o výši nemajetkové újmy. Také namítal, že při úvaze o výši nemajetkové újmy soud prvního stupně dostatečně nezohlednil medializaci celé věci, vysokou trestní sazbu, která žalobci hrozila, jeho obavu ze ztráty zaměstnání, i to, jak byla trestním stíháním ohrožena jeho rodina. Nesouhlasil ani se způsobem, jakým soud prvního stupně porovnával jeho věc s jinými případy, ani se způsobem, jakým rozhodl o nákladech řízení. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil.
13. Odvolání žalované směřovalo proti výroku I. rozsudku soudu prvního stupně. Žalovaná se ztotožnila s tím, že náklady na ubytování jsou součástí nákladů na obhajobu, ale nikoli s tím, že žalobce je neměl uplatnit u pojišťovny D. A. S. Také měla za to, že žalobci nemělo být přiznáno zadostiučinění za nemajetkovou újmu v penězích, neboť dostačující je konstatování porušení práva a omluva, které žalobci již poskytla. Navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil.
14. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek (§ 212 a násl. o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání žalobce je z části důvodné, odvolání žalované důvodné není.
15. Odvolací soud se ztotožnil se skutkovými zjištěními popsányými soudem prvního stupně a s výjimkou nároku na stravné i s jeho právním posouzením, na které v podrobnostech odkazuje.
16. Není pochyb, že stát odpovídá za újmu způsobenou zahájením (vedením) trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím. Vychází se přitom z analogického výkladu úpravy nejbližší, a to z úpravy odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím (§ 8 OdpŠk), za něž je považováno usnesení o zahájení trestního stíhání.
17. Náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu (§ 31 OdpŠk). Podle konstantní judikatury má poškozený zásadně právo, na náhradu všech nákladů obhajoby, které účelně vynaložil (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 1. 2005, sp. zn. 25 Cdo 1388/2004). V projednávané věci však žalobce netvrdil ani neprokazoval, že by náklady obhajoby vynaložil on. Tvrdil, že odměnu za jednotlivé úkony právní služby tak, jak byly obhájcem vyúčtovány, zaplatila pojišťovna D. A. S. Na tomto tvrzení setrval i u odvolacího jednání a doplnil, že žalobci nevznikla povinnost tyto náklady pojišťovně nahradit. Jestliže žalobce náklady obhajoby sám nevynaložil a ani mu nevznikl dluh u pojišťovny, která je za něj hradila, je správný závěr soudu, že mu škoda nevznikla. Členské příspěvky, které žalobce platí odborové organizaci, za takovou škodu považovat nelze, neboť je nevynakládá v příčinné souvislosti s trestním stíháním, ale z titulu svého členství v této organizaci.

18. Součástí nákladů na obhajobu jsou i náklady na ubytování, s čímž ostatně souhlasí i žalovaná ve svém odvolání. Za neopodstatněnou odvolací soud považuje její námitku, že jako takové je žalobce měl uplatnit u pojišťovny. Skutečnost, že žalobce má z titulu pojištění právo, aby za něj pojišťovna tyto náklady zaplatila, nezbavuje škůdce odpovědnosti za škodu. Žalobce má právo si zvolit, zda bude po pojišťovně požadovat pojistné plnění, nebo zda uplatní u škůdce nárok na náhradu škody. Žalobci proto nic nebrání v tom, aby tu část účelně vynaložených nákladů na obhajobu, která nebyla zaplacená pojišťovnou, požadoval po žalované. Účelnost ani výši vynaložených nákladů přitom žalovaná nijak nezpochybnila.
19. Stejně tak je součástí nákladů obhajoby i stravné jako náhrada zvýšených stravovacích výdajů (§ 156, § 163 zák. práce, § 2 vyhl. č. 463/2017 Sb.). Jelikož hlavní líčení u Okresního soudu v České Lípě spadalo do dvou dnů (14. 2. až 15. 2. 2018) činí výše stravného 186 Kč za jeden kalendářní den, celkem 372 Kč. Žalobce požadoval 338 Kč, tedy méně, než kolik činí jeho zákonný nárok, a jeho požadavek je tedy důvodný.
20. Zamítnutí žalobcovy nároku na náhradu škody ve výši 10 435 Kč za to, že v souvislosti s účastí u hlavních líčení musel čerpat řádnou dovolenou, soud prvního stupně založil na závěru, že žalobci požadovaná škoda ve formě ušlého zisku nevznikla, neboť za čerpanou dovolenou obdržel od zaměstnavatele odpovídající náhradu. Proti tomuto závěru žalobce ve svém odvolání nebrojí, ale vytýká soudu prvního stupně, že uvedenou skutečnost nezohlednil při úvaze o odškodnění nemajetkové újmy. Je pravdou, že z tohoto pohledu soud prvního stupně nárok žalobce nehodnotil, nicméně to nic nemění na tom, že žalobcův nárok na náhradu škody ve výši 10 435 Kč zamítl správně. To, že uvedená skutečnost není v daném případě důvodem pro navýšení odškodnění nemajetkové újmy, bude rozvedeno níže.
21. Zamítnutí žalobcovy nároku na náhradu cestovních nákladů ve výši 1 571,86 Kč soud prvního stupně založil na za prvé na závěru, že žalobce nepředložil žádný doklad prokazující, jaký automobil použil pro cesty k jednotlivým úkonům trestního řízení uskutečněným do 2. 10. 2017. Žalobce v odvolání připouští, že vozidlo, s nímž jezdil do září 2017, prodal a technickým průkazem, kterým by mohl tyto cesty doložit, již nedisponuje. Za druhé soud prvního stupně uvedl, že žalobce nedisponoval potřebným souhlasem soudu k použití vlastního motorového vozidla. Ani tento závěr žalobce ve svém odvolání nezpochybnuje, má však za to, že mu měly být přiznány alespoň náklady ve výši jízdného veřejnou dopravou. I s tímto argumentem se soud prvního stupně vypořádal a odvolací soud s jeho odůvodněním souhlasí. Obecně se totiž účastník hradí skutečné, účelné a hospodárné cestovní výdaje veřejným hromadným dopravním prostředkem, a to na základě předložených dokladů. Takové doklady žalobce nepředložil a současně nesplnil podmínky pro to, aby mu mohla být přiznána náhrada podle zvláštního předpisu. Soud prvního stupně proto postupoval správně, jestliže žalobci nárok na náhradu cestovních výdajů nepřiznal.
22. Při posuzování žalobcovy nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním soud prvního stupně postupoval v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu, podle níž je třeba zohlednit zejména povahu trestní věci, délku trestního stíhání a dopady trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby, to vše s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, za nichž k újmě došlo. Kromě zohlednění právě uvedených kritérií je však nezbytné, aby v konečném důsledku výše soudem přiznaného zadostiučinění odpovídala výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích (poměřováno s ohledem na zmíněná kritéria) shodují. Jinými slovy, výše přiznaného zadostiučinění by se neměla bez zjevných a podstatných skutkových odlišností konkrétního případu podstatně odlišovat od zadostiučinění přiznaného v případě skutkově obdobném. Významnější odchylka je možná pouze tehdy, pokud bude

soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, a ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014).

23. Odvolací soud považuje za správné úvahy soudu prvního stupně o povaze trestní věci, délce trestního stíhání a i dopadech trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce. Soud prvního stupně přiléhavě vystihl, že délka trestního stíhání v trvání 3 roky a 3 měsíce není zanedbatelná, na druhou stranu ji ale nelze hodnotit jako natolik dlouhou, že by podstatně zvyšovala intenzitu nemajetkové újmy. Za přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, pro který byl žalobce stíhán, zákon umožňuje uložení trestu odnětí svobody až 5 let, takový trest ale žalobci nehrozil, reálně byl tedy ohrožen podmíněným trestem odnětí svobody. Podstatná je rovněž skutečnost, že trestní stíhání souviselo s výkonem jeho pravomoci jako policisty, takže obava, že v případě pravomocného odsouzení by přišel o své zaměstnání u Policie ČR, byla plně odůvodněna. Na druhou stranu však žádné jiné zásahy do osobnostní sféry žalobce neprokázal. V tomto ohledu se důkazní situace nezměnila ani v odvolacím řízení, neboť žalobce přes poučení odvolacího soudu (§ 118a o. s. ř.) neoznačil žádné důkazy k prokázání šíře a intenzity zásahů do své osobnostní sféry.
24. Soud prvního stupně také správně posoudil otázku medializace trestního stíhání a v této souvislosti také výstižně odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 2. 8. 2019, sp. zn. 30 Cdo 1141/2018, v němž dovolací soud shrnul svou dosavadní judikaturu. Ta je založena na tom, že státu nelze přičítat k tíži, že princip presumpce nevinoty byl narušen sdělovacími prostředky, či dokonce že jimi byl narušen ve značné míře. Zde totiž dochází k přetržení příčinné souvislosti mezi vedením trestního stíhání a skutečností, která újmu zakládá či zvyšuje (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 2200/2015). Jinými slovy stát nemůže nést odpovědnost za (nepřípustné) závěry, jež sdělovací prostředky vyvodí z veřejně dostupných zdrojů a prohlášení, jež odpovídají požadavkům zákona (k odpovědnosti novinářů za korektní informování veřejnosti o probíhajícím trestním řízení srovnej např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 5. 12. 2002, stížnost č. 34 896/97, ve věci C. proti Itálii, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2018, sp. zn. 30 Cdo 2235/2017). Promítnuto do poměrů projednávané věci to znamená, že nebyl-li zjištěn excesivní způsob jednání orgánů činných v trestním řízení, nelze medializaci trestního stíhání považovat za faktor, který zvyšuje nemajetkovou újmu.
25. Žalobce navrhoval ke srovnání tři případy, které však odvolací soud nepovažuje za vhodné.
26. Za první žalobce poukazyval na stanovisko žalované ze dne 6. 4. 2020, č. j. [REDAKCE] v němž bylo proti poškozenému zahájeno trestní stíhání pro přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 trestního zákoníku, trestní stíhání trvalo 1 rok a 1 měsíc, mělo dopady na rodinný a pracovní život poškozeného, došlo k poškození jeho pověsti v zaměstnání, ztráta zaměstnání ale poškozenému nehrozila a žalovaná jej odškodnila částkou 50 000 Kč. Uvedený případ se od projednávané věci odlišuje všemi kritérii – povahou trestní věci, neboť jde o trestný čin proti zdraví, délkou trestního stíhání, ale především dopady trestního stíhání do osobnostní sféry poškozeného, neboť v projednávané věci žalobce dopady na rodinný ani pracovní život neprokázal.
27. Za druhé žalobce poukazyval na stanovisko žalované ze dne 15. 5. 2020, č. j. [REDAKCE] v němž bylo proti poškozenému zahájeno trestní stíhání pro trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, trestní stíhání trvalo 2 rok a 2 měsíce, mělo dopady na pracovní život poškozeného, který byl v důsledku trestního stíhání převeden na jinou pozici, a žalovaná jej odškodnila částkou 100 000 Kč. Uvedený případ se s projednávanou věcí shoduje v povaze trestního stíhání, délkou trestního stíhání se odlišuje

nepodstatně, zásadní rozdíl je však v dopadech trestního stíhání do osobnostní sféry poškozeného, neboť v projednávané věci žalobce dopady na pracovní život neprokázal.

28. Za třetí žalobce poukázal na případ vedený u Okresního soudu v Jihlavě pod sp. zn. [REDAKCE] a u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. [REDAKCE] v němž bylo proti poškozenému zahájeno trestní stíhání pro dva přečiny, a to omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 trestního zákoníku a výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, trestní stíhání trvalo 1 rok a 8 měsíců, mělo dopady na rodinný i pracovní život poškozeného, i na jeho psychiku, a soud jej odškodnil částkou 150 000 Kč. Srovnání uvedeného případu s projednávanou věcí provedl soud prvního stupně, který podrobně popsal, v čem se obě věci odlišují, a odvolací soud považuje jeho odůvodnění za výstižné a ztotožňuje se s ním. Jen ve stručnosti lze shrnout, že kromě toho, že poškozený v uvedeném případě byl soudem prvního stupně shledán vinným a zproštěn teprve v odvolacím řízení, což nepochybně újmu zvyšuje, se uvedený případ od projednávané věci odlišuje – stejně jako předchozí případy – mnohem závažnějšími dopady trestního stíhání do osobnostní sféry poškozeného (srov. bod 25. napadeného rozsudku). Ve všech třech případech tak žalobce navrhuje ke srovnání věci, v nichž trestní stíhání negativně zasáhlo do rodinného a/nebo pracovního života poškozených, sám ale žádné takové negativní dopady neprokázal.
29. Vytknout nelze soudu prvního stupně ani to, že přihlédl k tomu, že se žalobce dopustil jednání, pro které byl stíhán, neboť v souladu s konstantní judikaturou dovolacího soudu jde o důležitou okolnost pro stanovení formy a případně výše odškodnění nemajetkové újmy (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 12. 2018, sp. zn. 30 Cdo 6069/2016, a v něm uvedenou judikaturu). Je proto namístě i srovnání s věcí vedenou u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. [REDAKCE] a u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] provedené soudem prvního stupně, kde právě tato okolnost byla důvodem, proč bylo jako dostačující zadostiucnění shledáno konstatování porušení práva poškozeného.
30. Odvolací soud však nepřisvědčil žalované, že pro tuto okolnost by jako dostačující zadostiucnění mělo shledáno konstatování porušení práva i v projednávané věci. Jak správně uvedl soud prvního stupně, žalobce se sice dopustil jednání, pro který byl stíhán, avšak nikoli ze „zlého“ úmyslu, nýbrž ze „služební horlivosti“, a proto je namístě mu (symbolickou) finanční satisfakci přiznat. Nelze přitom přehlédnout, že žalobce byl více než tři roky stíhán pro skutek, který (od počátku) vůbec nebyl trestným činem, a zproštění obžaloby tak nebylo důsledkem „důkazní nouze“, ale selháním verifikační (filtrační) funkce přípravného řízení (srov. nález Ústavního soudu ze dne 17. 8. 2021, sp. zn. III. ÚS 3271/20). Protože ale žalobce (přes poučení soudu) neprokázal žádné zásadní dopady do své osobnostní sféry, nemůže výše poskytnutého odškodnění dosahovat takové částky jako v případech navrhovaných žalobcem ke srovnání (uvedených v bodech 26. až 28.). Za prokázanou tak lze mít (toliko) obavu žalobce z možné ztráty zaměstnání, bude-li shledán vinným, neboť takovou obavu by oprávněně pocíťovala každá osoba v obdobném postavení. Kromě toho lze přihlédnout i k tomu, že žalobce čerpal dovolenou proto, aby se mohl účastnit hlavních líčení. I když se totiž již dovolená neoznačuje přívlastkem „na zotavenou“, je nepochybné, že jejím základním účelem má být odpočinek a že žalobce byl v průběhu více než tříletého trestního stíhání takto připraven o 5 dní odpočinku (tj. cca 1,6 ročně). I s ohledem na uvedený rozsah není újma, kterou tím žalobce utrpěl, srovnatelná se zásahy do rodinného a/nebo pracovního života a nedosahuje takové intenzity, aby mohla odůvodnit navýšení finančního zadostiucnění přiznaného soudem prvního stupně. I když tedy soud prvního stupně tuto skutečnost při úvaze o výši zadostiucnění výslovně nezmínil, považuje odvolací soud přiznanou částku za přiměřenou.

31. Žalobce má tedy právo na zaplacení náhrady nákladů ubytování ve výši 2 400 Kč a stravného ve výši 338 Kč a náhrady nemajetkové újmy 20 000 Kč, celkem 22 738 Kč.
32. Odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně ve vyhovujícím výroku I. ohledně částky 22 400 Kč jako věcně správný potvrdil a v zamítavém výroku II. změnil jen tak, že žalované uložil povinnost zaplatit žalobci dalších 338 Kč, jinak jej i v tomto výroku potvrdil (§ 219, § 220 o. s. ř.).
33. O náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů odvolací soud rozhodl podle ustanovení § 224 odst. 1, 2 a § 142 odst. 2 o. s. ř.
34. Při určování celkového poměru úspěchu a neúspěchu odvolací soud ze vzájemného poměru tarifních hodnot uplatněných nároků, jež se stanoví podle § 8 a násl. advokátního tarifu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2016, sp. zn. 30 Cdo 1435/2015, uveřejněné pod číslem 68/2018 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).
35. Žalobce spojil ke společnému projednání nárok na náhradu škody v penězích a nárok na náhradu nemajetkové újmy, tarifní hodnotou je tak částka 94 941 Kč (§ 8 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb., dále jen „AT“) + 50 000 Kč [§ 9 odst. 4 písm. a) AT], celkem 144 941 Kč. Co do nároku na náhradu škody byl úspěšný v částce 2 738 Kč, neúspěšný v částce 92 203 Kč, co do nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu byl plně úspěšný. Žalobce by proto měl žalované nahradit 27 % {[92 203 - (50 000 + 2 738 Kč)]: 144 941 x 100} jejích účelně vynaložených nákladů.
36. Náklady řízení před soudem prvního stupně činí 1 500 Kč a tvoří je 5 paušálních náhrad po 300 Kč za vyjádření k žalobě, přípravu účasti u jednání dne 19. 2. 2021 a dne 7. 5. 2021 a samotnou účast při těchto dvou jednáních. Náklady odvolacího řízení činí 900 Kč a tvoří je 3 paušální náhrady po 300 Kč za odvolání, přípravu účasti na odvolacím jednání a účast u odvolacího jednání (§ 1 odst. 3 písm. a/, b/ a c/ a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb.). 27 % z této částky se rovná 648 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

Praha 9. únor 2022

JUDr. Ladislava Mentbergerová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Martincová.